

UNUI PROFESOR DE NEUITAT

Conf. univ., dr. **Elena DRAGAN**,
Universitatea de Stat „Alec Russo” din Bălți

*Scumpului și iubitului
meu Profesor îi dedic aceste modeste
rânduri, dar sincere și din toată inima.*

Am avut norocul și fericirea să mă aflu în preajma profesorului M. Ioniță timp de aproape trei decenii -1969, an când mi-am început studiile la Facultatea de Limbi Străine a Institutului Pedagogic „A. Russo” din Bălți, și până la trecerea Domniei Sale în neființă –decembrie, 2002.

L-am avut mai întâi ca profesor de gramatică când îi captam orice cuvânt, căci Dânsul spunea lucruri profunde și pline de sens. Gramatica care pare să fie un domeniu dificil și sec, devenea, grație Domnului Profesor o jucărie atrăgătoare și plină de farmec. Studentul de orice statut venea cu plăcere și atracție la orele Domniei sale, cu trecerea timpului am îndrăgit atât de mult acest domeniu al lingvisticii, încât am devenit unul din mulții discipoli ai Domnului Profesor, făcând mai apoi studii de doctorat și susținând teza de doctor în filologie tot în domeniul gramaticii.

Pentru mine, și nu numai, Dumneavoastră, Domnule Profesor, sunteți un etalon, un model demn de urmat; un model bine conturat și ușor de definitivat.

În acest model se conturează imaginea lui M. Ioniță – Omul, Profesorul și Savantul.

M. Ioniță –Savantul era înzestrat de la natură cu harul de lingvist. Opera sa pune în evidență o neobișnuită putere de analiză și, în același timp, de sinteză, un spirit permanent lucid și critic, originalitatea și forța de creație fiind simțite pretutindeni. O capacitate de asimilare și o memorie rar întâlnite; la toate acestea adăugându-se și o putere de muncă aproape neomenească; fapt ce-i permitea să fie mereu cu informația la zi. Biblioteca D-lui era o bogăție unică și autentică (Păcat că Facultatea n-a știut s-o aprecieze la timp și s-o exploreze cu eficacitate pentru posterioritate. Încă o dată Păcat!!!)

În acest context Mircea Ioniță ar putea fi citat printre cei mai profunzi gânditori asupra problemelor limbii și limbajului. Cercetările Domniei sale au o bază empiric-documentată solidă, la fel și un fundal filosofic și filologic, tot atât de solid. Savantul M. Ioniță se mai caracterizează prin dăruirea totală cercetării și studiului, vocație și activitate creatoare neîntreruptă, curiozitate și entuziasm în abordarea subiectelor de cercetare, origi-

nal în afirmarea opiniilor și convingerilor științifice proprii în orice mediu academic.

Continuăm firul portretului prezentându-l ca o persoană de o tensiune spirituală continuă; erudiție, perseverență, toleranță, tenacitate, un savant riguros, cu programări rigide, pragmatic și foarte selectiv, resimțind o afectivitate specială față de tinerii cercetători, dar și tratându-i cu o exigență deosebită, răspunzând cu meticulozitate la orice întrebare a lor, sistematizând mereu aspectele problematice din orice întrebare. Și-a propus mereu să fie de folos tuturor celor care erau într-o căutare.

Opera Domniei sale rămâne a fi deschisă pentru posteritate or, steaua care s-a stins atât de brusc în decembrie 2001, ne va trimite încă multă vreme lumina ei fermecătoare, nu ne rămâne decât să o receptăm și să conștientizăm adevărata valoare a scrierilor ionițiene.

În cazul M. Ioniță paradoxul e unul coșerian, fiind mai mult apreciat în străinătăți, decât la el acasă, or natura sa extroversă îi provoca mereu neînțelegeri din partea contemporanilor săi. În plus dânsul nu admite și nu favoriza plecăciunile verbale goale; în aceasta și constă unicitatea savantului M. Ioniță.

Scrierile Domniei sale nu sunt unele de agrement, adresându-se doar specialiștilor în materie. Aria tematică a operei sale este destul de vastă de la lingvistica generală și cea discursivă, gramatica, semantică și cea comparată și structurală la probleme de traducere literară și computerizată.

Mircea Ioniță –Omul se asociază cu o gamă de calități care i-au definit personalitatea: marea forță a sufletului său, bonomia, un perfect simț al umorului, foarte sociabil, ager, binevoitor. Se întâmpla câteodată să fie subiectiv în aprecieri dar nu în plan științific unde era necruțător de obiectiv. Foarte apropiat și prietenos cu colaboratorii și confrății de breaslă, aflându-se cu ei în relații profesionale profund umane, dar și caustic și ironic cu cei care-l provocau, sau îl tachinau.

Mircea Ioniță, didactul, se făcea remarcat de la distanță prin alura sa greoaie, și umărul drept, lăsat în jos de greutatea servietei pline cu cărți și materiale didactice.

În aulele studentești avea vână de profesor, simțea sala, avea contact cu auditoriul, în prelegerile ținute dădea dovadă de o coerență și o organizare logică a ideilor excepționale. Accesibilitatea expunerii materiei și tonul degajat îl făceau să fie mereu așteptat și dorit de studenți. Cineva ar spune că portretul lui M. Ioniță nu conține doar lumini dar și umbre; eu însă mă întreb –în care portret ele lipsesc, umbrele?

Pentru mine M. Ioniță a însemnat și înseamnă enorm. Întâlnirea cu el a fost hotărâtoare în formarea mea filologică de mai departe. Mă număr

printre acei, care l-au cunoscut bine și chiar foarte bine pe Domnul profesor. Pentru mine personal numele M. Ioniță înseamnă astăzi, când omul cu acest nume numai este printre noi, rostul activității mele de un sfert de veac pe tărâmul cercetării, impulsul formării propriiei mele gândiri lingvistice. Multe elemente din teoriile sale au devenit puncte de plecare în cercetările mele ulterioare. Am avut pentru Profesorul M. Ioniță tot timpul un sentiment de afecțiune și admirație, această relație umană la rândul ei a fost stimulativă pentru formarea mea ulterioară. Cu toată modestia și discreția afirm că pe tot traseul meu profesional –didactic și de cercetare am simțit mereu paternitatea ionițiană. Cu atât mai mult un lucru este cert: simt un nerv ionițian în șira spinării mele spirituale și asta mă face să stau mai drept și mă lasă să cred că sunt un om autentic.

Mi-aș dori mult să Vă știu liniștit în împărăția cerurilor , încredințat fiind că opera vieții Dumneavoastră va rămâne veșnic vie și va persista printre veacuri ca fiind ceva valoros și etern.

Astăzi Vă omagiem, Domnule Profesor, și fie ca verbul Dumneavoastră să răsunе în toate colțurile lumii.

Să Vă odihnească Domnul în pace, Domnule Profesor, iar noi vom avea grijă ca Opera vieții Dumneavoastră să fie veșnic vie.